

Arrest

nr. 120 577 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de tweede en de derde verzoekende partij en van hun advocaat M.-C. FRERE die loco advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekers A.A. en diens echtgenote A.Z. verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn en vragen voor de tweede maal asiel aan. Hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 35 509 van 8 december 2009 omdat (i) zij niet aantoonen de Oezbeekse nationaliteit te hebben, zoals ze beweerden, en zij ter zitting van de Raad (op 24 november 2009), wanneer zij met die vaststelling werden geconfronteerd, bevestigden de Kazachse nationaliteit te bezitten, (ii) (uit) niet(s) blijkt en verzoekers niet aantonen dat zij gevestigd waren in Oezbekistan, noch dat het hun gebruikelijke

verblijfplaats was, (iii) de vaststelling dat zij over hun staatsburgerschap, etnische herkomst en gewoontelijke verblijfplaats verwarring zaaiden op een gebrek aan medewerking wijst, (iv) hun beweerde problemen met de Oezbeekse politie, de SNB en de criminelen ongeloofwaardig zijn en verzonnen overkomen, en (v) zij, indien alsnog geloof zou worden gehecht aan hun verklaarde problemen in Oezbekistan, quod non, zij niet verklaren waarom ze geen bescherming zochten bij hun nationale Kazachse overheden met wie ze blijkens hun verklaringen geen moeilijkheden hadden/hebben.

Verzoekster A.D., dochter van A.A. en A.Z. vraagt voor de eerste maal asiel aan. Zij steunt zich, net zoals haar moeder A.Z. die zich volledig op diens motieven steunt, grotendeels op de asielmotieven die door haar vader A.A. in het kader van diens huidige tweede asielaanvraag worden ingeroepen. Daarnaast verklaart ze dat ze in Kazachstan niet op haar gemak is omdat zij op haar Oezbeekse afkomst zou kunnen worden aangesproken.

1.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is aldus, wat de tweede asielaanvraag van A.A. en A.Z. betreft, beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, in casu Kazachstan.

1.3. In het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag verklaart verzoeker A.A. in Kazachstan agenten te vrezen, die door zijn toedoen veroordeeld zouden zijn wegens corruptie, maar intussen weer op vrije voeten zouden zijn en eerherstel kregen. Omdat hij, in de vorm van convocaties, aanwijzingen had dat hij in Kazachstan door de politie werd gezocht, vroeg verzoeker aan zijn broer A. om meer informatie hierover in te winnen. Na een bezoek aan de politie werd verzoekers broer A. echter zelf het slachtoffer van intimidatie. A. kon de op hem uitgeoefende druk niet langer meer aan en pleegde op 30 augustus 2012 zelfmoord.

Verzoekster A.Z. verbindt, zoals eerder werd opgemerkt, haar asielmotieven aan deze door haar man A.A. in het kader van diens huidige tweede asielaanvraag ingediend en verklaart voor het overige geen persoonlijke problemen te hebben gekend in haar land van herkomst. Daarnaast stelt ze dat haar man A.A., die hier zelf tijdens zijn gehoren met geen woord over repte, besmet is met het Hiv-virus, en merkt ze op dat dit een groot probleem is, en zowel in Kazachstan als Oezbekistan een vrij groot taboe.

1.4. Verzoekers A.A. en A.Z. voeren ter staving van hun huidige tweede asielaanvraag "nieuwe" elementen aan, doch kaderen deze binnen de problematiek die zij in hun eerdere asielaanvraag naar voren brachten. Zij verbinden de kern van hun actuele vrees nog steeds aan de asielmotieven van hun eerste asielaanvraag. Ze volharden namelijk in hun vluchtrelaas en vluchtmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, en stellen dat de in het kader van hun huidige tweede asielaanvraag ingeroepen vluchtmotieven samenhangen met en verband houden met de eerder in het kader van hun eerste asielaanvraag aangehaalde motieven. Gezien uit voormeld arrest van de Raad blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het (aanvankelijke in het kader van hun eerste asielaanvraag uiteengezette) asielrelaas van verzoekers A.A. en A.Z., met name het feit dat zij doordat A.A. corrupte politiemannen zou hebben trachten aan te geven problemen kennen/kenden met de Oezbeekse autoriteiten, in het bijzonder de SNB (staatsveiligheid) en de Oezbeekse politie, en daarnaast met criminelen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de in het kader van hun huidige tweede asielaanvraag beweerde problemen, met name het feit dat zij (door verzoekers toedoen) door de Kazachse autoriteiten, meer bepaald en in het bijzonder de Kazachse politie en KNB (Nationale Veiligheid Kazachstan) die volgens verzoekers samenwerken met de Oezbeekse autoriteiten en veiligheidsdiensten, zouden worden gezocht en vervolgd, en het feit dat verzoekers broer zelfmoord zou hebben gepleegd omdat deze de druk van en intimidatie door de Kazachse politie niet langer aankon. De geloofwaardigheid van het thans opgediste relaas wordt verder aangetast door de vaststelling dat

verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij niet naar Kazachstan kon terugkeren waar de kern van zijn economische belangen gelegen was en waar hij geen problemen had (voormeld arrest punt 3.4.). Indien het hele relaas op enige waarheid zou berusten kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekers naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag minstens zouden hebben vermeld dat zij ook geen bescherming konden bekomen van de Kazachse autoriteiten.

De documenten voorgelegd door verzoekers ter staving van hun huidige asielaanvraag, met name de originele Kazachse identiteitskaart van A.A. en A.D., een kopie van de Kazachse identiteitskaart van A.Z., de originele geboorteakte van L., dochter van A.A. en A.Z. en zus van A.Z., 2 documenten van A.Z. die werden overgelegd in het kader van een aanvraag tot regularisatie (een attest van het OCM van Evergem en een attest van een psychiater), een origineel opsporingsbericht op naam van A.A., een originele oproeping voor een verhoor van A.A. bij de politie, attesten in verband met het overlijden van de broer van A.A. en een originele enveloppe, vermogen geenszins de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas te herstellen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 35 509 van 8 december 2009 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Om die reden kan geen bewijswaarde worden gehecht aan het door verzoekers neergelegde opsporingsbericht en de oproeping voor een gehoor bij de politie, stukken die zij kaderen binnen en linken aan de eerder ongeloofwaardig verbonden problemen. De oproeping bevat bovendien geen informatie over de zaak waarin A.A. zou worden gehoord of in verband met welke feiten. Verzoeker A.A. vertoont daarenboven een manifest gebrek aan interesse in het door hem neergelegde en aan zijn persoon gerichte opsporingsbericht. Hij liet dit document, dat hij niet kan lezen omdat het in het Kazachs is opgesteld en hij deze taal niet machtig is, niet vertalen en liet geheel na iemand anders te vragen wat erin staat. Alzo is hij, zo gaf hij aan de commissaris-generaal meermaals uitdrukkelijk aan/toe, manifest onwetend omtrent de inhoud ervan. Hij weet gewoon, zo verklaarde hij aan de commissaris-generaal, "dat ze mij" willen "pakken. Wat er dan in zo'n document staat, maakt niks uit voor mij", aldus A.A. (gehoorverslag verzoeker A.A. CGVS 9 oktober 2013, p. 6). Van een asielzoeker mag echter in alle redelijkheid een gedegen kennis van, minstens een grote interesse in de door hem/haar aangebrachte stavingsstukken worden verwacht. Verzoekers totale nalaten zich omtrent de inhoud van het aan hem gerichte opsporingsbericht te informeren, getuigt van een groot gebrek aan interesse in de verklaarde vervolgingsproblemen (en relativeert sterk de ernst ervan). De documenten die bewijzen dat verzoekers broer door zelfmoord om het leven kwam betreffen geen originelen, doch slechts kopieën ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt niet en tonen verzoekers niet aan dat deze stukken informatie bevatten waaruit blijkt dat verzoekers broer zich van het leven beroofde omdat hij werd geïntimideerd omwille van A.A.'s problemen in Kazachstan. Het attest van een psychiater en van het OCMW van Evergem bevatten geen informatie met betrekking tot verzoekers' beweerde problemen in hun land van herkomst en vormen dan ook geen begin van bewijs ervan. De neergelegde enveloppe toont enkel aan dat verzoekers post toegestuurd kregen vanuit Kazachstan. De overige documenten bevatten informatie over verzoekers' identiteit en nationaliteit, gegevens die in het kader van hun huidige aanvraag niet worden betwist.

Wat de verklaarde medische problematiek van verzoeker A.A. betreft -hij zou Hiv besmet zijn en hepatitis hebben-, stelt de Raad vast dat, los van en daargelaten het feit dat A.A. er zelf tijdens zijn gehoren niet het minste gewag van maakte, verzoekers niet enig medisch attest neerleggen ter staving van die verklaarde medische problemen.

Los van het voorgaande dient, wat de huidige kritiek aan het adres van de commissaris-generaal betreft verzoeker A.A. niet te hebben geconfronteerd met (diens echtgenote A.Z. haar verklaringen aangaande) het Hiv-virus dat hij zou dragen, te worden vastgesteld dat de ziekte van A.A. pas voor het eerst ter sprake kwam tijdens het tweede gedeelte van diens vrouw A.Z. haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat (pas) plaatsvond nadat A.A. zijn gehoor was afgelopen/afgerond. Aangezien A.A. tijdens zijn gehoor (zelf) met geen woord repte over medische problemen waarmee hij zou te kampen hebben, kon de commissaris-generaal, die hiervan pas voor het eerst iets vernam tijdens het gehoor nadien van diens vrouw A.Z., hier geen weet van hebben en kon hij, zo spreekt voor zich, verzoeker tijdens diens gehoor dan ook niet met die medische problematiek en het verzwijgen ervan confronteren.

Aangezien verzoekster A.Z. het Hiv-virus van A.A., dat, zo weze herhaald, niet met enig attest wordt gestaafd, als een taboe in Kazachstan en Oezbekistan bestempelde en alzo als een mogelijk probleem om naar een van die landen terug te keren aankaartte, is het logisch en getuigt het van een grote zorgvuldigheid dat de commissaris-generaal dit element/asielmotief mee in rekening nam en zijn oordeel hieromtrent omstandig motiveerde in de bestreden beslissingen. Dat A.Z. de commissaris-generaal tijdens haar gehoor heeft gevraagd om haar dochter A.D. niets over de ziekte van haar vader te zeggen, doch de beslissingen die ten aanzien van hen allen werden genomen hiervan toch melding maken, weegt hier dan ook niet tegen op en doet hier niets aan af. Het getuigt immers, zo weze herhaald, van zorgvuldigheid dat de commissaris-generaal de hem aangereikte elementen nauwkeurig in ogenschouw heeft genomen en zijn oordeel hieromtrent omstandig gemotiveerd, in alle bestreden beslissingen, ook die genomen in hoofde van de meerderjarige A.D. De passage uit het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal inzake de vertrouwelijkheid van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor, waarnaar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen, is ter zake niet dienstig, noch relevant, daar die passage (de protection officer) immers opdraagt geen informatie mee te delen aan personen/instanties door wie de asielzoeker vreest vervolgd te worden, hetgeen in casu niet het geval is/niet is gebeurd.

Betreffende het feit dat verzoekster A.D. in Kazachstan soms zou zijn aangesproken op uiterlijke tekenen van welstand en zij er niet op haar gemak zou zijn omdat zij op haar Oezbeekse afkomst zou kunnen worden aangesproken, merkt de Raad op dat die verbale uitingen aangehaald door A.D., die erkent voor het overige niet bepaald problemen te hebben gekend in Kazachstan, niet voldoende ernstig zijn om te besluiten dat haar leven, vrijheid of fysieke integriteit in gevaar waren/zijn in haar land van herkomst.

Aldus worden, gelet op wat voorafgaat, geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 35 509 van 8 december 2009 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegd. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Voor zover zij zich zouden beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kazachstan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partijen is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kazachstan.

1.4.2.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 7 februari 2014 opgenomen grond, beamen verzoekende partijen dat het om een meervoudige asielaanvraag gaat en wijzen zij er op dat dit niet geldt voor de dochter. Zij volharden en verwijzen naar het verzoekschrift.

Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 7 maart 2014 louter erop wijzen dat het voor hun dochter haar eerste asielaanvraag is, en zij voorts slechts stellen te verwijzen naar en te volharden in hun verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 7 februari 2014 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kazachstan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS